

Maade ere fyldestgjorte ved en gennemgribende Adskillelse mellem Særligt og Fælles, og ved alle de stærke, maaskee i Tidernes Løb endog-
 saa meget stærke, Institutioner, hvorved Selv-
 stændigheden er sikret, da maa det, der med
 Rigsdagens eget Samtykke er erklæret for fæl-
 les, og til hvis Røgt og Baretægt der skal
 indsættes en særegen Institution, ogsaa i hele
 sit Væsen og Sammensætning bære Genheden
 i sig, idet man ellers maatte frygte for, at
 Selvstændigheden vilde udvikle sig paa en saa-
 dan Maade, at det hele Sammenhold mellem
 Rigets forskjellige Dele kun vilde staae paa
 overmaade svage Fødder. Derimod vil det af
 Betænkningen sees, at der er ikke saa iblandt
 Udvalgets Medlemmer, og deriblandt ogsaa
 Ordføreren, der, saavist vi billige, at i det
 Mindste den Forstærkning af det folkevalgte
 Element, der efter foregaaende Overenskomst
 skulde tilveiebringes, er søgt ved en eensartet,
 for alle Landsdele fælles Valglov, dog ikke
 kunne skjænke vort Bifald til, at man deri har
 troet at maatte opstille en saa høi Censur, som
 Tilfældet er, uagtet Udvalget paa den anden
 Side har for Overveelsen fremstillet de Be-
 tragtinger, der formodentlig maae lede til, at
 dette Spørgsmaal ikke kan og ikke tør faae en
 alt Andet overveiende Betydning. Hvad de
 constitutionelle Rettigheder angaaer, har Ud-
 valget ingenlunde hverken villet eller kunnet
 fordølge de Betæneligheder, som enkelte Punk-
 ter og navnlig den 4de Paragraph i saa
 Henseende kunne frembyde, men det har dog
 ikke kunnet skjønne rettere, end at denne For-
 samling, saaledes udrustet med de vigtigste
 constitutionelle Myndigheder og med den fulde
 Adkomst til i den hele Udvikling at benytte den
 Samme tilbeelte Myndighed, hvilket, vel at
 mærke, den danske Rigsdag aldrig har kunnet
 gjøre, fordi den fra først af har laboreret af
 den Mangel, at den vel gjaldt i formel Hæn-
 seende som Rigslow, men at det i Virkelig-
 heden ikke var lykket at faae den sat i Kraft i
 det hele Rige, for hvilket den var givet —
 jeg siger, naar man seer hen til den aldeles
 utvivlsomme Overvægt, der i alle Instanser i
 fuld Overensstemmelse med Ret og Retfærdig-
 hedsprincip er givet det danske Element, er denne

Forsamling en saadan, til hvem disse Sager
 kunne betroes.

Til Slutning har Udvalget henviist til en
 Mulighed, der jo vel ikke er en Sandsynlig-
 hed, men som dog efter de Erfaringer, man
 har gjort, ligger saa nær, at den ikke ganske
 har kunnet lades ude af Betragtning, at det
 nemlig tidligere eller tidligere maatte vise sig,
 hvad mangfoldige oprigtige Fædrelandsvenner
 have spaaet, at en saadan Fællesforfatning
 ikke vilde kunne vedligeholdes i fuld anerkjendt
 Kraft. Det er derfor, at en saadan Forud-
 sætning er udtalt, og jeg maa med Hensyn
 til hvad den høitærede Kultusminister i dette
 Dieblik har anført, erkjende, at det ganske
 sikkert har været Udvalgets Mening, og sikkert
 ogsaa ligger i dets Ord, at de Forandringer
 i Forfatningen, der paa forfatningsmæssig
 Maade tilveiebringes, ingenlunde afficere dens
 Bestaaen som saadan, og at det navnlig er
 antydnet derved, at det er efter selve Forfatnin-
 gens egen Forudsætning muligt, at Holsteen
 i højere eller mindre Grad vil kunne komme
 til at udtræde af den nøiere Forbindelse med
 de øvrige Landsdele, efterhaanden som mulig-
 viis det tydske Forbund eller Tydskland i det
 Hele, under den ene eller den anden Form,
 kunde udvikle sig paa en Maade, der gav
 Holsteen Ret til at deeltage i dets Udvikling
 og derved løsne sig fra Danmarks.

Hvorvidt nu Udvalget har været istand til
 efter den korte Tid, som har været det levet, at
 opfylde det samme paahvilende vigtige og vanske-
 lige Hverv, maae naturligviis Andre bedømme.
 Kun Et maa det være mig tilladt her strax
 at udtale, nemlig, at jeg holder mig overbevist
 om, at Ingen i denne Udvalgets Betænkning
 vil finde et selvstændigt Echo af ministerielle Ja-
 brødre, men at den derimod fremtræder som
 en alvorlig og samvittighedsfuld Udtalelse af
 uafhængige Mænd, der i længere Tid med
 Troskab have hver paa sin Viis tjent Frihe-
 dens Sag, og vel maaskee gjort den ligesaa
 store Tjenester som Mange, der nu føre det
 store Ord baade gennem Pressen og fra
 denne Salerplads, som Mange af os
 have havt væsentlig Deel i at skabe.
 Den indeholder Udtalelser af Mænd, som ganske